

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

Εὐτυχῶς χάρις στὶς προσπάθειες τοῦ καθηγητοῦ, ἡ Ντόλλυ, δὲν ἀργήσε νὰ συνέρθη. Στέναζε, ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ μὰς κούταζε τρομαγμένη.

— Εἶσαι καλύτερα, παιδί μου ; τὴν ρώτησε ὁ καθηγητής.

Ἡ Ντόλλυ κούνησε τὸ κεφάλι της, μὴ μπορῶντας νὰ μιλήσῃ. Ἡ ἐξάντλησὶς της φαινόταν μεγάλη. Ὁ Οὐίλλιαμ ἀνησυχῶσε.

Καὶ σὲ μὰ στιγμὴ γύρισε καὶ μοῦ εἶπε σιγὰ :

— Ἡ θέσις μας εἶνε πολὺ δύσκολη. Τζώρτζ, δὲν ξέρουμε τὴν ἔξοδο, δὲν ξέρουμε πὼς θὰ βγοῦμε ἀπὸ δὴ μῆσα, δὲν ξέρουμε ἐπὶ πόσες ὥρες θὰ περπατοῦμε καὶ θὰ πλανώμεθα στὶς κατακόμβες αὐτές. Τί θὰ κάνουμε ; ... Πὼς μποροῦμε νὰ σέρνουμε μαζὺ μας τὸ φτωχὸ αὐτὸ κορίτσι ;

Ἡ Ντόλλυ τὸν ἀκούσε. Καὶ με ὀρθωμένη φωνή, με φωνὴ ποῦ μόλις ἀκούγονταν τοῦ εἶπε :

— Μὴ φροντίζετε παιδί γιὰ μένα, κ. καθηγητά... Ἀφήστε με ἐδῶ. Φροντίστε νὰ βγητε οἅσι ἀπὸ τὰ ὑπόγεια αὐτά... Κί' ἀν πεθάνω... Τί σημαίνει ; ... Γιατί νὰ σὰς κρατῶ ἐδῶ σιμά μου ; ... Ἀφήστε με νὰ πεθάνω !...

Ὁ καθηγητής ἀνετινάχθη :

— Τί εἶπατε μὲς !... Νὰ σὰς ἀφήσουμε νὰ πεθάνετε μέσα σ' αὐτὲς τίς φρικτὲς κατακόμβες !... Μὰς πόνερετε γιὰ τόσο ἀνάνδρουν ; ... Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ... Θὰ βγοῦμε μαζὺ ἀπὸ δὴ μῆσα... Θὰ σὰς παραδώσω στὰ χεῖρα τῆς μητέρας σας καὶ τότε μόνον θὰ ἠσυχάσω...

Ἐξαφνα ἀκούστηκε ἕνας μαζωνὸς θόρυβος, ποὺ ἀνηχῶσε παραξένωτα μέσα στὶς ἔρημες στοῖς τῆς κατακόμβης. Ἡ Ντόλλυ τὸν ἀκούσε καὶ τρόμαξε. Θέλησε νὰ σηκωθῇ, μὰ δὲν μπόρεσε, ἐξ αἰτίας τῆς ἐξάντλησέως της.

— Μὴν ἀνησυχῆς, παιδί μου, τῆς εἶπε ὁ καθηγητής. Ἐνόσω εἶσαι μαζὺ μας δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ σ' ἐγγίσει, ἐκτός ἀν περῆσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πτώματά μας !...

Συγχρόνως ὁ Οὐίλλιαμ ξεπλώθηκε μπροστὰν στὸ δάπεδο τῆς στοῖς καὶ στήριξε τὸ αὐτὸ του στὶς πλάκες. Ἀφογκαστήθηκε λίγα δευτερόλεπτα καὶ ἔπειτα σηκώθηκε καὶ μὰς εἶπε :

— Δὲν εἶνε τίποτε τὸ σοβαρὸ. Κάποιοι ἐμπήκαν στὶς κατακόμβες. Ἀπὸ τὰ βήματά τους ὑπολογίζω πὼς θὰ εἶνε πέντε ὡς ἔξι ἄνδρες. Βοίσκονται πολὺ μικρὰ ἀπὸ δὴ. Καὶ δὲν ὑπάσχει ἀμφιβολία πὼς πρόκειται περὶ κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι τραποῦν τὴν ἡμέρα ἐδῶ μέσα καὶ ξαναβγαίνουν μόλις πέσει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— Ἄν ἔρθουν πρὸς τὸ μέρος μας ; φηθίμως ἐντρομῇ ἡ Ντόλλυ.

— Δὲν θὰρθουν, κόρη μου. τῆς ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής. Ἡ φωνὴ τους εἶνε, φαίνεται, στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τῆς κατακόμβης. Νά, ἀκούσε... ἀκούς ; ... Τὰ βήματα σταμάτησαν...

Πράγματι στὶς κατακόμβες εἶχαν ἀπλωθῇ πάλι νεκρικὴ ἠσυχία.

— Καὶ τώρα, ἐμπρός, ἄς φεύγουμε, φώναξε ὁ καθηγητής. Ἡ ὥρες εἶνε πολὺ λίγες. Ἄς μὴ χάνουμε τὸν καιρὸ μας...

Ἡ Ντόλλυ προσπάθησε καὶ πάλι νὰ σηκωθῇ, μὰ δὲν μπόρεσε. Ἡ κατάπτωσης τῶν δυνάμεων της ἦταν μεγάλη...

— Τί κάνετε ἐκεῖ ; τῆς φώναξε, μαλώνοντάς την, με πατρικὴ τρυφερότητα, ὁ καθηγητής.

— Δὲν θὰ με πάρετε μαζὺ σας ; ρώτησε δειλὰ ἡ νέα.

— Δὲν θὰ σὰς πάρουμε μαζὺ μας ! Τί λόγια εἶνε αὐτά, καλὸ μου παιδί ; ... Θὰ σὰς πάρουμε καὶ ἀμέσως μάλιστα. Ἰδοῦ...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, μ' ἄλλα του τὰ γρησταιά, ταχὺς καὶ γρήγορος, ὁ Οὐίλλιαμ, ἔσκυψε καὶ σήκωσε τὴν Ντόλλυ στὰ χεῖρα του.

Ἡ νέα διαμαρτυρήθηκε, κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπὴ :

— Ὄ ! κύριε καθηγητά... Κύριε καθηγητά, δὲν τὸ θέλω αὐτὸ, ὄχι, ὄχι δὲν πρέπει, ἀρνούμαι νὰ σὰς ἀκολουθήσω κατ' αὐτὸν τὸν

τρόπο. Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ, προτιμῶ νὰ πεθάνω μέσα στοῖς ὑπόγειες καὶ ἀνήλιους αὐτοὺς τάφους !...

Μὰ ὁ καθηγητής δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι.

— Τζώρτζ, μοῦ φώναξε, ρίξε τὸ ἐπιτηροῦν μοῦ πάνω στὴ δεσποινίδα καὶ ἐμπρός... ἐμπρός γρήγορα !...

Ἡ Ντόλλυ κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν ματαῖα γὰρ τῆς ἀρνήσεως, καὶ ἀρέθη, νὰ

τὴν μεταφέρει ὁ καθηγητής στὶς ἀγκάλες του. σὰν μικρὸ παιδί. Ἡταν ἄλλωστε τόσο ἐξάντλημένη !...

Προχωροῦσαμε τώρα βιαστικὰ, ἀνεπομονώντας νὰ βγοῦμε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ὁ καθηγητής με ἀκολουθοῦσε κρατώντας τὸ πολύτιμο φορτίο του. Ἦμιον κατάληκτος με τὴν ἀτοχὴ του, ἔπειτα ἀπὸ τόσες περιπέτειες καὶ τόσους κόπους ποῖμασε περῆσει. Μιλοῦσε μάλιστα με τὴν νέα. Τῆς ζήτησε νὰ τοῦ πῇ ἀν συνέβη τίποτε τὸ παράδοξο σπῆτι της, πρὸ τῆς νύχτας τῆς ἀπαγογῆς της ἀπ' τοὺς κακοποιῶν ἐξενόσω καὶ ἡ Ντόλλυ τοῦ διηγετοῦ ἐνδιαφέροντα γεγονότα, τὰ ὁποῖα μὰς ἔδειχναν καθαρὰ τὴν ἀνάμει τὸν Στήβενς σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία :

— Ναι... βέβαια... ἀκούγα τὴν νύχτα κρότους... κρότους παραξένους καὶ ἀνεξήγητους. Φτεροκοπήματα ἔσω ἀπ' τὸ παράθυρο... καὶ σὰν κλάμμα μέσα στὸ σκοτάδι σὰν ἔπερτε ἡ νύχτα... Σαὶ μὰς μένει καὶ ἕνας γέρος θεῖος μου, τὸν ὁποῖο ἐφέραμε πέρισ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, γὰρ νὰ μὴν εἶνε μόνος του ἐκεῖ κάτω, ἄφερα ἀπ' τὸ θάνατο τῆς γενναίας του... Μιά νύχτα τὸν ἀκούσαμε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητᾷ βοήθεια. Τρέξαμε στὴ κάμαρὰ του καὶ τὸν βρήκαμε ἀνάστατο. Ἦταν χλωμὸς, καὶ ἀνακατομένα τὰ μακρὰ του μαλλιά, με γουλομένη τὰ μάτια... Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσε νὰ μὰς μιλήσῃ. Εἶχε δεθῇ ἡ γλῶσσα του ἀπ' τὸ φόβο, ἐτραύλιζε. Τοῦ ἐδώσαμε νὰ πῇ καὶ καὶ ἔτσι συνέληθε λίγο. Μὰς διηγήθηκε τότε πὼς τὶς τελευταῖες νύχτες, φρικτῶς καὶ ἀλλόκοτες ἐμφανίσεις τὸν ἀναστάντων. Ἐβλεπε πρὸς του, μέσα στὸ σκοτάδι μάτια ἄγρια νὰ σπιλοβολοῦν. Ἄκουγε μουγκρητὰ, κρότους ἀπὸ σφυρῶνες ἀλουσιώδεις. Τὴν τελευταία νύχτα εἶχε δῆ ἕνα ἀλλόκοτο καὶ μυστηριώδες ὄν νὰ τὸν πλησιάζῃ. Ἦταν διπλωμένο σ' ἕνα σάβανο, κρατοῦσε μὰ δάδα ἀνάμει στὸ χεῖρ, ἦταν ἀλυσσοδεμένο καὶ τὸ ἀκολουθοῦσε ἕνα τεράστιο φρεῖδι... Καθονίζομασε τὸ θεῖο καὶ γυρῶμασε στὰ δωμάτια μας. Νομίζαμε πὼς δια ὅσα μὰς διηγήθη, τάδε δεῖ στὸ δικεῖο του... Ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψωσι σὲ τέτοια πράγματα... Μὰ νὰ ποῦ ὅλα βγαίνουν ἀληθινὰ !... Ἔτσι δὲν εἶνε, κ. καθηγητά ; Δὲν συμβαίνει καὶ τὸ παράδοξο, καὶ τὸ ὑπερφυσικὸ ; Μὴ μοῦ τὸ κρύβετε... Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω πολλά...

Ὁ καθηγητής χαμογέλασε.

— Μὴ σὲ πλανᾷ ἡ φαντασία σου, μὲς, τῆς εἶπε. Δὲν συμβαίνει τίποτε τὸ ὑπερφυσικὸ, ὅπως λές. Ὅλα ὅσα συμβαίνουν εἶνε ἀπλὰ καὶ φυσικά...

— Ἄ, ὄχι, δά... Μὴ μοῦ τὸ κρύβετε... Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω πολλά...

— Ἔστω, εἶπεν ὁ καθηγητής ὁμολογῶν ὅτι ὑπάρχει καὶ κάποιον μυστήριον σ' ὅλα αὐτά. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ

σὰς κάνη νὰ φοβόσαστε. Πρέπει νὰ εἰσθε ἀτάραχη, νάχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μὰς.

Προχωροῦσα φωτίζοντας τὴ στοὰ ἐμπρός μου, με τὸν ἡλεκτρικὸ μου φανὸ καὶ ἔχοντας τὴν προσοχὴ μου στὴν συνδιάλεξι τοῦ Οὐίλλιαμ καὶ τῆς Ντόλλυ. Ἐξαφνα σκοντανερα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πῶσω... Ὑπέθεσα πὼς ἐπρόκειτο περὶ λάκων. Ὅταν ὅμως κούταξα καλύτερα, εἶδα ὅτι εἶχα σωθῇ, ἐντελὸς τυχῶς, ἀπὸ βέβαιο θάνατο...

Ἐμπρός μου ἔλασε σκοτεινὸ καὶ ἀπαίσιον τὸ στόμιόν μὰς καταπατήσῃ ! Πὼς δὲν ἐξατρακίλισα μέσα σ' αὐτὴ εἶνε δαίμα !

— Τί τρέχει, Τζώρτζ ; μοῦ φώναξε ὁ καθηγητής πλησιάζοντας.

— Θεέ μου !... Θεέ μου ! Τί εἶνε πάλι, ἐτραύλισε καὶ ἡ Ντόλλυ. Ἐβείσα στὴν καθηγητὴ τὴν καταπατήσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Φρικτῶδες καὶ ἀλλόκοτες ἐμφανίσεις τὸν ἀναστάντων...